

ÖMER SEVİNÇGÜL

...—llll—...

TILSIMLI
SERÜVENLER

BİR GİZLİ
HAZINE İDİM

5. BASKI - 11 BİN ADET

CARPE
DIEM

Bir Gizli Hazine İdim

Tılsımlı Serüvenler

Yazar: Ömer Sevinçgöl
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 187
Genç Kurgu / Gizem
1. Baskı, İstanbul, Şubat 2011
5. Baskı, İstanbul, Nisan 2019
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

ISBN: 978-605-144-139-9

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap
facebook.com/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İNSANIN GİZEMLİ HİKÂYESİ

Yaz tatilim başlamıştı. Bir sabah vakti kasabadaki evimize döndüm. Beni kapıda gören annem sevincinden ağlamaya başladı.

Babam yurt dışındaydı. Ben okul için evden ayrıldıktan sonra annem büsbütün yalnız kalmıştı. Gelişim onu çok sevindirdi. Birlikte kahvaltı ettik. Sofrayı kaldırdıktan sonra büfenin çekmecesinden bir paket çıkardı, önüme koydu.

“Bu nedir anne?” dedim.

“Bilge verdi, sana iletmem için.”

“Ne var içinde?”

“Bilmiyorum.”

Paketi heyecanla açtım. İçinden bir mektup, bir de defter çıktı. Önce mektubu okudum...

...

Yarın seyahate çıkıyorum. Ne zaman döneceğim belli değil. Belki de hiç dönemem. Nasip... Paketteki defter sana hediyemdir, sende kalabilir.

İnsanın gerçek tarihini merak ettiğini söylemiştin. Bunu unutmadım. Sen gittikten sonra bu deftere en güvenilir bilgileri yazmaya başladım.

Defterdeki metinler, insanlığın manevi tarihidir. İbretlerle doludur. İçindeki bilgiler, vahye dayalı olması sebebiyle kesindir. Dikkatle okursan, en önemli sırları, gizemleri, tılsımları keşfedebilirsin.

Baştan sona kıssalardan oluşmuştur. Kıssa, önemi sebebiyle dilden dile aktarılan öykü demektir. Kurán bize en güzel kıssaları anlatmıştır.

Bunları, nebilerin geliş sırasına göre birbirini izleyen hikâyeler haline getirdim. Farklı yerlerde anlatılan bölümleri birleştirdim. Uzun öyküleri bölümlere ayırdım.

Kurgu yaparken, surelerdeki metinleri ekseriyetle aynen aldım. Böylece ortaya kıymetini muhtevasından alan bir metin çıktı.

Nebilerle ilgili güvenilir birincil kaynak Kurán, ikincil kaynak ise sahih hadislerdir. Bu iki kaynaktan yer almayan bilgilere güvenilmez.

Bazı kapalı noktaları açmak ve terimleri tanımlamak için notlar da yazdım, okurken göreceksin. Bunları da yine en güvenilir kaynaklardan yararlanarak kaleme aldım.

*Deftere 'Bir Gizli Hazine idim' ismini layık gördüm.
Bu lafız bir kudsi hadiste geçer. Kaynağı, Suyûtî'nin
'Ed-Dürerü'l-Müntesire' adlı eseridir.*

*Bu defterde anlatılan kıssalar tılsımlı serüvenler-
dir. Sırlarla doludur. Eski diyarlardan haberler verir...
Asılları 'mühürlenmiş' bir kitaptadır...*

*Karanlıkları delen yıldız... Dumansız ateşten ya-
ratılan mahlûklar... Tapınak yapan cinler... Mektup
taşıyan Hüdhüd kuşu... Saba melikesi Belkıs... Beşi-
ğinde konuşan bebek... İnsan suretinde melekler...
Diriltelen ölüler...*

*Yeryüzünü kaplayan tufan... Yarılıp yol veren de-
niz... Hünerli sihirbazlar... Zülkarneyn, Yecüc ve Me-
cüc... Kaderin sırlarını bilen adam... Etkisi bir ömür
süren rüyalar...*

*Balığın karnında yolculuk... Benzeri söylenemeyen
sözler... Cennetteki prolog... Görkemli sütunlar sahibi
İrem... Kayaları yontan Semud... Ehramlara gömülü
Firavunlar... Üç yüz dokuz yıl süren uyku... Mucizeler
ve nice akıl almaz olay...*

*Bu defterde hayal gücüne meydan okuyan gerçekler
var!*

BİR GİZLİ HAZİNE İDİM

Allah var idi ve yanı sıra başka varlık yok idi. Ne zaman, ne mekân, ne hareket, ne melek, ne şeytan, ne de insan.

Allah bir 'gizli hazine' idi. İsimleri ve sıfatları ve şanları hep 'ezeli' idi. Bilen de kendisiydi, bilinen de.

'En güzel' isimlerinin tecellisini eserlerinde görmek istedi. Sınırsız kudretiyle yokluk aynasında büyük bir varlık yarattı, adına 'kâinat' dedi.

Kâinat sarayını nadide eserlerle donattı. Yıldızlar, güneşler, aylar, gezegenler, melekler, cinler, sular, taşlar, topraklar, bitkiler, hayvanlar var etti.

Ve sınırsız güzelliklerini göstermek de istedi. Kâinat sergisini seyretsin de Rabbini tanısin diye en güzide eseri olan insanı var etti. İsmine 'Âdem' dedi. Değerini herkese bildirmek üzere melekleri ona secde ettirdi.

Sonra dünyayı âdemlerle doldurdu, onlara 'adam' dendi, ki nisyânı sebebiyle 'insan' dahi denilmiştir.

Mahlûkat görünür olmadan evvel Onun ilminde mevcut idi. Kim, ne, ne zaman, nerede, nasıl olacak bilirdi, buna 'kader' dedi.

Kader kitabında yazılı olan her bir şeyi kudretiyle görünür âleme getirdi, buna 'kaza' dedi.

Kaderde olan bazı hükümleri rahmeti gereği affeder oldu, buna 'atâ' dedi, ki atâ onun ihsanındandır.

Niye insan denildi? 'İnsan' ile 'nisyan' aynı kökten türemiş iki kelime. Bu sebeple 'insan nisyandan alınmıştır' derler. Bir yoruma göre, Âdem aleyhisselamın ilahi tembihi unutup yasak ağacın meyvesini yemesi sebebiyle kendisine ve hemcinsine insan denilmiştir. Nitekim Rabbimiz 'o unuttu' buyurur. 'Âdem' kelimesi ise lügatte toprak demektir. Kimi tefsirciler, topraktan yaratılması sebebiyle bu adın verildiğini söylüyorlar.

BİR İNSAN YARATMAK

İnsandan evvel melekler ve cinler var idi. İblis dahi cinlerden bir kul idi. Meleklerle beraber ömür sürerdi. Allah bir gün meleklerle buyurdu ki:

“Yeryüzünde bir halife yaratmak dilerim. Ruhumdan üfleyince siz ona hemen secde kılınız!”

İblis de oradaydı. Namına henüz ‘şeytan’ denmemişti. Emir sigasıyla söylenen bu sözü Rabbinden işitti.

Âdem yaratılınca melekler hemen secde kıldılar. İblis secde edenlerin arasında bulunmadı.

Allah sordu: “Ey İblis! Sen niçin secde kılmazsın?”

İblis akıl yürüttü. “Onu topraktan, beni ateşten yarattın. Ben ondan üstünüm, secde etmem!” dedi.

Kibirlendi, büyüklük tasladı, asi oldu. Noksan aklına güvenerek emre karşı çıktı.

Bilmedi ki Allah'ın emri ateşten de üstündür, top-raktan da. Mühim olan onun emridir, secde meselesi sonra gelir, ilahi sınavda bir vesiledir.

Bu sebeple cennetten kovuldu, namına 'racîm' dendi. Ulemanın bazıısı racîm 'taşlanmış' demektir dedi, bazıısı 'kovulmuş' demektir dedi. İkisi de layıktır ve uygundur.

Ve İblis diledi ki Rabbi ona mühlet vere. Allah, hikmeti icabı ona süre verdi, ölümünü erteledi.

Melun dedi: "Ben de her bir vasıtayı kullanır, senin kullarını hak yoldan saptırırım."

İşte, şeytanın insan evladına musallat olmasının hikâyesi budur. Sebebi de, evvela kibir, sonra hasettir.

'Ruhundan üfleyince' ne demek? *Rabbimizin kendinde bulunan nitelikleri numune kabilinden insana da vermesi demektir bu. Hikmeti şudur: İnsan, kendini tanımak suretiyle Rabbini tanıyabilir. Mesela, kendinde bulunan gölge misali ilme, iradeye, kudrete bakarak yaratıcısının sınırsız ilmini, iradesini, kudretini anlar. İnsanda bu nitelikler bulunmasaydı görmenin, işitmenin, ilmin, iradenin ve gücün ne olduğunu asla bilemezdi. "Nefsini bilen Rabbini bilir" hadisi de bu hakikati dile getiriyor.*

BİLMEDİKLERİNİZİ BİLİRİM

Melekler, nurdan yaratıldılar. Masum kullardır. Ne emredilirse onu yapar, asla isyan etmezler. İblis, cinlerdendir. Sair cinler gibi o dahi isi dumanı olmayan bir ateşten yaratıldı. İnsan ise topraktan yaratıldı. Beden ve ruh onda cem edildi. Kendisine melekle hayvan arasında bir mertebe verildi.

Allah “Yeryüzünde bir halife yaratmak dilerim” deyince, melekler sual ettiler: “Orada fesat yapacak ve kanlar dökecek birini mi yaratacaksın?”

Sanma ki melekler Rabbine isyan etti. Hayır! Belki bu yaratmanın hikmetini merak ettiler. Rableri onlara dedi: “Ben sizin bilmediklerinizi bilirim.”

Allah, Âdem kuluna eşyaların isimlerini belletti. Bu isimler, ileriki zamanlarda gelişecek ilim ve sanatların tohumları idiler. Allah, eşyaları meleklerle gösterdi. ‘Eşya’ lügatte ‘şeyler’ demek olup lisanımızda tekil olarak dahi kullanılır.

“Sadıksanız, haydi bana bunların isimlerini söyleyin!” dedi. Melekler bilemediler. “Sen cümle kusurlardan münezzeh bir Sübhansın! Sen bize ne öğrettiysen biz onu biliriz. Sen Alîm ve Hakîmsin” dediler.

Allah, “Ey Âdem! Eşyanın isimlerini bunlara söyle” dedi. Âdem, isimleri derhal söyledi.

Allah meleklerle buyurdu: “Demedim mi size, göklerin ve yerin bütün sırlarını ben bilirim. Hem, sizin açıkladıklarınızı da, gizlediklerinizi de bilirim.”

Melekler anladılar ki insanın kendilerinde olmayan bazı nitelikleri vardır. Bunlardan biri ‘esma’ yani isimler bilgisidir. Biri de, hem hayrı hem de şerri tercih edebilen iradesidir. Gerçi melekler çoktur, lakin iradeleri hayra kabildir. İnsan ise diler iman eder, diler inkâr. Diler ifsat eder, diler ıslah. Diler Müslim olur, diler mücrim... İmanla küfür arasında mütereddittir. Bu dahi onun imtihanıdır ve pek çetindir.

Niye ‘halife’ diyor? Halife, öncekinin yerine geçen, yükümlü ve sorumlu kişi demektir. İnsana halife demesinin bazı sebepleri var. Biri şudur: Yeryüzünde insanlardan önce cinler yaşardı. Kurân bunlara “cân” diyor, cinler manasında. İnsanlar, cinlerden sonra yaratılmakla onların yerlerini tutular. Bu durumda, cinler selef, insanlar halef oldular. Halife denmesinin birinci sebebi budur. İkinci sebebi ise, insanın dünyadaki tüm varlıklar üzerinde bir konuma sahip kılması. Varlıkların kendilerine özgü kulluklarını gözlemlemesi, sonra hepsini kendi ibadetine katarak Rabbine sunmasıdır.

ŞU AĞACA YAKLAŞMAYIN!

Allah, Âdem kuluna buyurdu ki: “Haydi sen ve eşin cennete yerleşin, nerede isterseniz orada ondan bol bol yiyin, fakat şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz!”

İblis hakkında tembihler eyledi: “Dikkat edin, bu sana ve eşine düşmandır. Sakın sizi cennetten çıkar-
masın, yoksa çok meşakkat çekersiniz.”

İblis, insana düşman kesildi. Âdem ile eşi Havva validemizi cennetten kaydırmanın yollarını arar oldu. Onlara dost gibi yaklaştı, ki ulema bu hileye ‘sağdan yaklaşmak’ derler.

“Rabbiniz size bu ağacı melek olmayasınız ve temelli burada kalmayasınız diye yasakladı” dedi.

Daha nice diller döktü. “Ben sizin hayrınızı istiyorum” diye yeminler etti. Riya ederek onları kandırmaya çalıştı.

Âdem şerden habersiz idi. Yalan nedir bilmezdi. İlahi ikazı unuttu, şeytana aldandı. Hanımını Havva validemizle beraber haddi aştılar. İmtihanın ilkini kaybettiler.

Yasak ağacın meyvesini tadar tatmaz mahrem yerleri kendilerine göründü. Tesettür için cennet yapraklarını üzerlerine yamamaya çalıştılar.

Allah onlara dedi: “Ben size o ağacı yasaklamadım mı? Şeytan size apaçık bir düşmandır, diye sizi uyarmadım mı?”

Bunun üzerine, “Rabbimiz! Biz nefsimize zulmettik. Bizi bağışlamaz, bize merhamet etmezsen, hüsrana düşenlerden oluruz” dediler.

Allah buyurdu: “İnin, kiminiz kiminize düşman olarak! Sizin için yeryüzünde bir zamana kadar durma ve nasiplenme var. Onda yaşayacak, onda ölecek, ondan çıkarılacaksınız!”

Âdem ve Havva ve İblis, yüce makamdan yere indirildiler. İnsan neslinin çetin imtihanı bu minval üzere başlamış oldu.

Allah, sonsuz merhameti gereği kullarını yeryüzünde de rehbersiz bırakmadı. Yanlış yollara sapmasınlar diye elçiler gönderdi, onlara ‘nebi’ dedi, ‘resul’ dedi.

“Benden size bir yol gösterici gelecek. Ona uyan ne sapıtır ne de sıkıntı çeker. Onun sözünü dinleyip uygulayanlar için ne korku vardır ne de üzüntü. Kitabımdan yüz çevirene kısıtlı bir hayat vardır. Kıyamet gününde onu kör olarak kaldırınız!” buyurdu.

Hazreti Âdem, Rabbinden bir kısım sözler aldı, onlara sımsıkı sarıldı. Bunları söyleyerek hemen tevbe etti.

Rabbi de onu arındırdı, tevbesini kabul buyurdu, hak yola hidayet eyledi.

Çünkü o, samimi tevbeleri kabul buyuran ve her kuluna hususi merhamet edendir.

Kissadan maksat hissedir, hisseden maksat da ibrettir, elbet alana. Zira nadanın ibretten yana nasibi yoktur!

İlk insanlar vahşi miydi? Hayır, asla! İlk insan olan Hazreti Âdem ruhu ve bedeniyle 'tam bir insan' idi. Kendisine 'esma' talim edilmişti. Meleklerle yarışmasında bu isimleri söyleyerek üstün gelmişti. 'Esmâ' yani 'isimler' tabirini 'insanın ilk dili' diye anlamamız mümkün. Bütün dillerin anası olan 'kök dil'dir bu. Keza, bu 'isimler' daha sonra gelişecek olan bilim ve sanatların da özü ve özetidir. 'İsimler bilgisi' çekirdektir, zamanla gelişip serpilmiş, bir büyük ağaca dönüşmüştür. Her bilim ya da sanat dalı ilahi isimlere dayanır.